

Lendvai Zalán

KINT BENT

2022-11-17 | **VERS**

Van, hogy hazafelé megnyúlik az utca,
szűkül a tér, folyosóvá lesz két sáv,
mint rossz panorámaképen,
összeterlődnak az előkertek,
házfalak, izzó ablakok,
ablakokban árnyak,
szilánkok az úttesten.

Nincs többé sík,
hullámszó aszfalton
hol felfelé mászom:
Antiparnasszus hűvös lehelete,
nem kell kéz,
letaszít magáról a magas,
túlzás neki
a közös takaró.

De ez a dagály belül
is mindent partra mos.
Szórtak a robbanások.
A találatban a legrosszabb
hogyan vaktában ér.

A hordalékban műanyag,
kérdés (örökké nyitva marad),
az irodalmiatlan fájdalom,
örökké ki nem olvadó hűtő,
meg a zárlatos villanykörte
villogása az elhagyatott házban,
nem tudom enyém-e,
az én családnevem van az ajtón.
Visszafele kattant a zár, lecserélték.

Kint bent.

Igen nem.

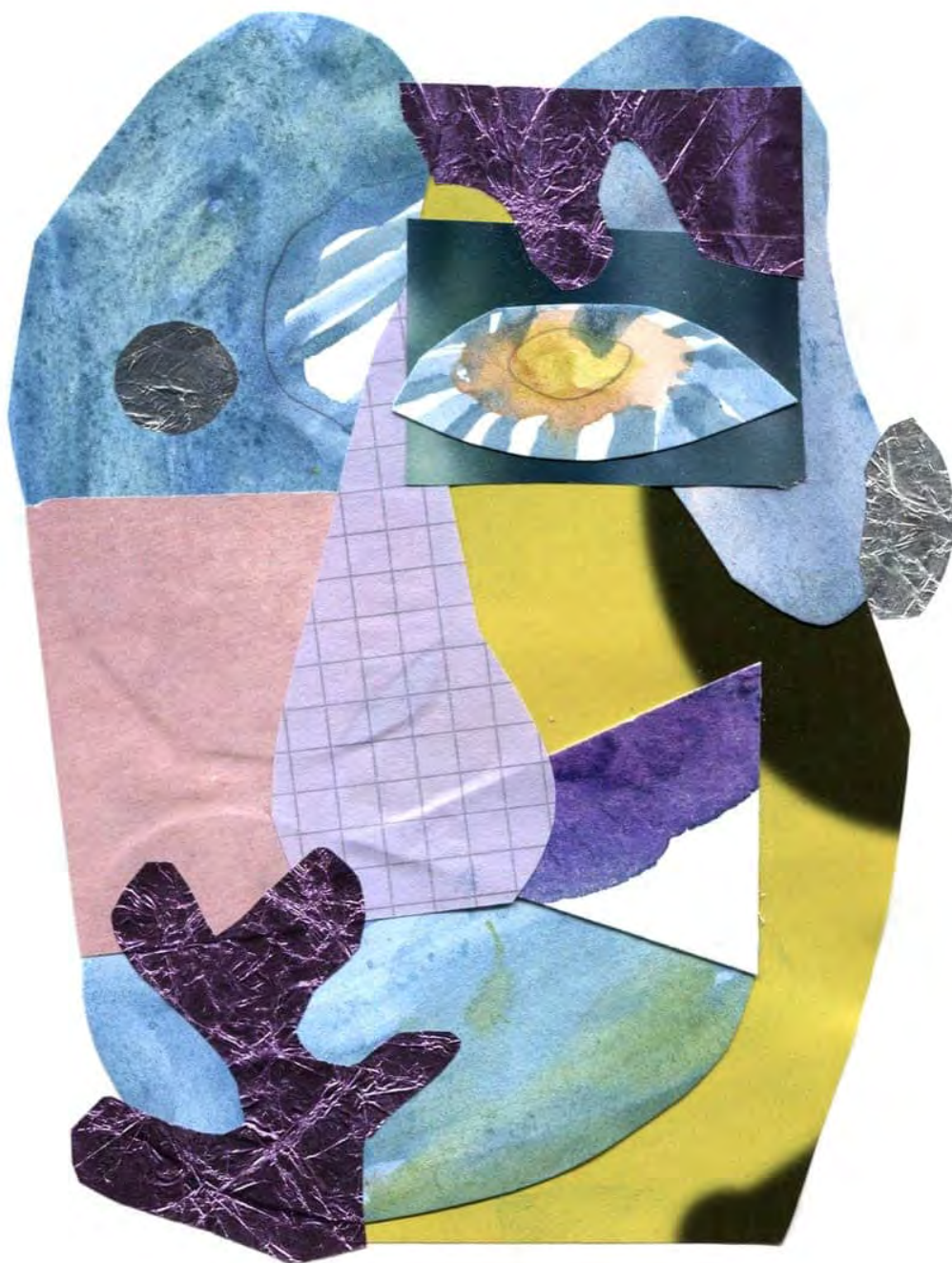
Egyedül tömegben,
nekem dől a magány,
mint házak fala,
megtartom.
Okok nincsenek.

kép | adobe.com

Lendvai Zalán

TÜKÖRMEZTELENSÉG

2022-11-28 | VERS

Fázik a szoba.
Gatyában a
mindenség előtt
visszalapozok
egy könyvben,
találomra behajtott lapok,
mosódott tinta,
mint egy vasaló
tompán kattanak.

És akkora ez a semmi,
hogy már látom,
csend zajától zavaros
a fej, ordít belül
bármilyen hangon
az utolsó nyár,
az utolsó nem lesz még ilyen,
az utolsó szeretlek,
az utolsó szerettek,
az utolsó köszönöm,
a gondolat, hogy
nem mondtam elégszer.

Levedlik a való,
mint polgári házakon a vakolat,
vibráló éjjel-nappali
hidegen zúg,
hidegen hagy.

Naplemente a szeméttel
telepakolt medence mellett,
rózsaszín az alkony.

Ilyen a rendszer.
Elég jó vagy?